

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 164/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., T., zastúpeného advokátom JUDr. D. Ch., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 105/2009 z 21. októbra 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 29/2010 z 30. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 105/2009 z 21. októbra 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 29/2010 z 30. novembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v marci 2005 domáhal proti žalovanému (Slovenská republika–Ministerstvo financií Slovenskej republiky) na základe zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) náhrady škody v sume 10 mil. Sk.

Vo veci konal Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 C 52/2005 a v priebehu konania sťažovateľ zmenil návrh tak, že výšku náhrady škody upresnil na sumu 167 045 000 Sk s príslušenstvom.

Nárok na náhradu škody opieral žalobca o nezákonné rozhodnutie a nezákonný postup správcu dane–Daňového úradu T. (ďalej aj „správca dane“), ktorým bola spôsobená škoda na jeho majetku, pretože mu *ako „daňovému subjektu správca dane vyrubil výmerom zo dňa 19.7.1997 dodatočnú daň vo výške 3.393.309,- Sk. Následne správca dane na základe tohto výmeru, ktorý nenadobudol právoplatnosť, vydal výkaz nedoplatkov na sumu 6.786.618,- Sk (dorubená daň + 100 % penále) a rozhodnutím zo dňa 6.2.1998 zriadil*

záložné právo na zabezpečenie tejto pohľadávky na všetky nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, ktorým rozhodnutím zakázal žalobcovi počas trvania záložného práva založené nehnuteľnosti predať, scudziť, ani s nimi inak nakladať.

Proti platobnému výmeru zo dňa 19.7.1997 na sumu 3.393.309,- Sk podal žalobca odvolanie, na základe ktorého správca dane vykonal viaceré opätovné kontroly správnosti dorubenia dane. Napokon až rozhodnutím zo dňa 18.3.2002 správca dane vyhovel odvolaniu žalobcu a jeho daňovú povinnosť ustálil zo sumy 3.393.309,- Sk na konečnú sumu 89.848,-Sk

... Tým sa potvrdilo, že platobný výmer zo dňa 19.9.1997, ktorým správca dane dorubil daň vo výške 3.393.309,- Sk bol nezákonný...

Podotýkam, že záložné právo sa vzťahovalo na všetky nehnuteľnosti sťažovateľa, ktorých hodnota vyčíslená znaleckým posudkom predstavovala sumu 165.289.000,- Sk. “.

K zrušeniu záložného práva došlo až rozhodnutiami správcu dane, a to zo 7. mája 2004 a následne až po uhradení daňovej pohľadávky 8. júna 2004, ktorým správca dane zrušil rozhodnutie o určení záložného práva zo 6. februára 1998.

Napriek takémuto skutkovému stavu okresný súd a ani krajský súd nezaujali právny záver, že rozhodnutie o určení záložného práva bolo nezákonné «*a záložné právo zriadené k nehnuteľnostiam trvalo viac ako 6 rokov. Popri tom, že bolo zriadené k zabezpečeniu neexistujúcej daňovej pohľadávky 6.786.618,- Sk, správnosť ktorej výšky bola ustálená na sumu 89.848,- Sk, poukazujeme aj na nezákonnosť rozsahu zriadeného záložného práva oproti zabezpečovanej pohľadávke.*

Podľa § 71 ods. 6 Zákona o správe daní, správca dane dbá, aby hodnota predmetu záložného práva bola primeraná sume daňového nedoplatku.

V danom prípade, aj keď išlo o neexistujúcu výšku nedoplatku vykázanú nesprávne v sume 6.786.618,- Sk, správca dane zabezpečil takúto pohľadávku záložným právom ku všetkým nehnuteľnostiam sťažovateľa v hodnote podľa znaleckého posudku vo výške 165.289.000,- Sk, čo bolo pre neho absolútne likvidačné neproporcionálne.

Sťažovateľ bol podnikateľom v obchodovaní s realitami. Záložné právo trvajúce viac ako 6 rokov spojené so zákazom akokoľvek nakladať s nehnuteľnosťami znamenalo pre sťažovateľa likvidáciu jeho podnikateľskej činnosti a spôsobenie značnej majetkovej ujmy.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam, uplatnil sťažovateľ nárok na náhradu škody vychádzajúcej z ujmy na úrokoch z peňažných vkladov v peňažnom ústave z hodnoty nehnuteľností, ktorých odpredaj mu bol zriadením záložného práva znemožnený po dobu vyše 6 rokov, čím štát excesívnym spôsobom zasiahol do podstaty vlastníckeho práva sťažovateľa - práva disponovať s majetkom - a teda týmto nesprávnym úradným postupom porušil čl. 20 Ústavy a čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Žalobným návrhom, o ktorom v I. stupni rozhodol Okresný súd Trenčín v konaní sp. zn. 21 C 52/2005 sa žalobca najskôr domáhal náhrady škody vo výške 10.000.000,- Sk, v priebehu konania žalobca kvantitatívne zmenil žalobný návrh dňa 14.4.2008 a žiadal priznať náhradu škody vo výške 176.528.967,- Sk a dňa 28.6.2008 žalobca opätovne zmenil žalobný návrh a výšku náhrady škody upresnil na sumu 167.045.000,- Sk.

Prvostupňový súd žalobný návrh zamietol, vychádzajúc z týchto právnych záverov (str. 7, posledný odsek, str. 8 rozsudku 21 C 52/2005)

- žalobca nesplnil už prvú podmienku k úspešnému uplatneniu nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko rozhodnutie Daňového úradu T. zo dňa 6.2.1998 nemožno považovať za nezákonné a nikdy nebolo toto rozhodnutie ako nezákonné zrušené alebo marené,

- výška škody nemohla zodpovedať úroku z uložených peňazí, pretože predmetom záložného práva neboli priamo finančné prostriedky, ale iné veci,

- žalobný návrh je premlčaný, nakoľko 3 ročnú premlčacia lehota začala plynúť od rozhodnutia o zriadení záložného práva, t. j. od 13.2.1998 a skončila 13.2.2001, avšak žaloba bola podaná 18.3.2005.

K tomuto záveru o premlčaní nároku poukazujeme na predchádzajúce stanovisko súdu (str. 8, druhý odsek rozsudku), kde sa jednoznačne uvádza, že premlčacia lehota podľa § 22 ods. 1-3 zákon č. 58/1969 Zb. začína plynúť od doručenia zrušujúceho rozhodnutia.

Proti prvostupňovému rozsudku podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal právne posúdenie veci a závažné procesné vady súdu I. stupňa.

Žalobca za doslovný procesný kolaps považuje postup súdu, ktorý v priebehu konania nerozhodol o zmene petitu návrhu zo dňa 4.4.2008 podľa § 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), rovnako nerozhodol ani o ďalšej zmene petitu návrhu zo dňa 28.6.2008, avšak o týchto zmenených návrhoch konal.

Až na poslednom pojednávaní súdu dňa 13.10.2008, po záverečnej reči žalobcu a po jeho upozornení na túto vadu, súd pripustil zmenu návrhu.

Rovnako súd na poslednom pojednávaní dňa 13.10.2008 nepostupoval spôsobom podľa § 118 ods. 4 OSP. Až po záverečnej reči účastníkov, na základe námietky žalobcu, súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, avšak aj tu bez toho, aby účastníkov poučil podľa § 120 ods. 4 OSP.».

Odvolačí krajský súd v konaní sp. zn. 5 Co 105/2009 prvostupňový rozsudok potvrdil čo odôvodnil jednou vetou tak, že „súd prvého stupňa správne žalobu zamietol, keďže žalobca nepreukázal nezákonné rozhodnutie, nakoľko toto bolo zrušené po úhrade pohľadávky.“

K premlčaniu nároku a ku škode a jej výške škody odvolací súd uviedol, že „týmito otázkami sa prvostupňový súd nemal ani zaoberať, keďže žalobcovi nevznikol právny nárok na náhradu Škody.

Čo sa týka procesných pochybení, podľa názoru odvolacieho súdu tento riadne oboznámil dôkazné listiny a ostatné pochybenia nemali vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

Žalobca podaním zo dna 15.7.2009 doplnil svoje odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, v ktorom podaní žiadal, aby odvolací súd posudzoval predmetnú vec podľa príslušných ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je Slovenská republika viazaná.

K tomuto podaniu odvolací súd neprihliadal s poukázaním na § 205 ods. 3 OSP, nakoľko podľa súdu ide o rozšírenie odvolacích dôvodov po uplynutí odvolacej lehoty (str. 3 predposledný odsek rozsudku)

Tento záver súdu je v rozpore s obsahom podania zo dňa 15.7.2009

Odvolačí súd nevyhovel tiež žiadosti žalobcu o pripustenie dovolania v otázkach zásadného právneho významu a k nesprávnemu úradnému postupu správcu dane sa vôbec

nevyjadril, hoci platí zásada „iudex novit curia“ a k meritu veci zaujal prekvapivý záver, na ktorý už sťažovateľ nemohol reagovať, čím zároveň porušil princíp dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania a teda aj ústavnú zásadu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

S prihliadnutím k zhodnosti rozsudku súdov oboch stupňov žalobca podal proti rozsudku Krajského súdu dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 OSP

Dovolací súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 29/2010 zo dňa 30. novembra 2010 dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 238 OSP s tým, že nezistil ani existenciu dôvodu podľa § 237 OSP. Týmto postupom dovolací súd nedstránil uvedené pochybenia, ale v nich naďalej pokračoval...

Zásah do svojich ústavných a Dohovorom zaručených práv sťažovateľ vo svojom súhrne vidí v tom, že predmetné rozsudky sú nielen nesprávne ale aj nedostatočne odôvodnené, pričom výklad hmotnoprávných predpisov nemá oporu v hmotnom práve a vykazuje značný stupeň arbitrárnosti...“.

Vzhľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „1. Základné práva JUDr. M. B. vlastniť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 5Co 105/2009 z 21.10.2009 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 29/2010 z 30.11.2010 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu(...) sp. zn. 5Co 105/2009 z 21.10.2009 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 29/2010 z 30.11.2010 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný nahradiť JUDr. M. B. trovy konania tak, ako budú vyčíslené pri skončení konania vo veci samej.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2010 z 30. novembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 105/2009 z 21. októbra 2009, ktoré považuje za nepreskúmateľné, a podstatou jeho sťažnosti je nesúhlas s ich právnymi názormi a ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení právnych predpisov, a to najmä zákona č. 58/1969 Zb. a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pri posudzovaní väd konania.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

1. Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2010 z 30. novembra 2010, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa pre neprípustnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 105/2009 z 21. októbra 2009, je zjavne neopodstatnená.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

Pokiaľ teda najvyšší súd preskúmal všetky podmienky, za ktorých môže uskutočniť dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu, osobitne posudzujúc podmienky podľa § 238 OSP a existenciu vád podľa § 237 OSP a dospejúc k záveru o neprípustnosti dovolacieho konania, na základe čoho dovolanie podané sťažovateľom odmietol, uvedeným postupom neporušil označené práva sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí na s. 3 až 9 zdôvodnený dostatočne a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu

skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú jasné, zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené.

Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval odôvodnenie napádaného uznesenia najvyššieho súdu, po preskúmaní obsahu hodnotí namietané uznesenie najvyššieho súdu ako jasné, vyčerpávajúce a zrozumiteľné, a teda zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ tiež namietal porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 105/2009 z 21. októbra 2009, ktorý v spojení s prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu z 15. októbra 2008 nadobudol právoplatnosť ešte 2. decembra 2009, a vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010) a Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský, Zvolská versus Česká republika sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54) ústavný súd preskúmal i tieto rozhodnutia, pretože najvyšší súd o mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodol z procesných dôvodov.

Ústavný súd preskúmal aj tieto námietky sťažovateľa, ktoré vzniesol v konaní pred krajským súdom, pretože úzko súviseli s konaním na najvyššom súde, a zistil, že aj vo vzťahu ku krajskému súdu sa jeho námietky týkajúce sa nesprávnej aplikácie zákona č. 58/1969 Zb. ukázali tiež ako neodôvodnené a neopodstatnené.

V tomto prípade podľa názoru ústavného súdu nie je možné hovoriť o svojvôli pri výklade a aplikácii tohto zákonného predpisu, o ktorej by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, čo sa však v danom prípade nestalo (m. m. I. ÚS 115/02, III. ÚS 14/04).

Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval odôvodnenie napádaného rozsudku krajského súdu, po preskúmaní obsahu hodnotí namietaný rozsudok krajského súdu tiež ako jasný, zrozumiteľný a zodpovedajúci obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na všetky relevantné námietky, ktoré sťažovateľ nastolil v odvolaní proti rozsudku okresného súdu (a obdobne ich formuloval aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu), krajský súd podal primeranú odpoveď, do ktorej ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať. Na kľúčovú otázku v konaní týkajúcu sa aplikácie príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. (na s. 4 a 5) krajský súd síce iba stručne uviedol po citácii jeho ustanovení § 4 ods. 1 a 2 dôvody zamietnutia jeho odvolania, ale najvyšší súd v dovolaní túto otázku rozobral jasnejšie na s. 6, preto ústavný súd nevidí žiadny dôvod na prehodnocovanie záverov všeobecných súdov. Obdobne tomu bolo aj v prípade odpovede na jeho námietky, že v dôsledku procesných pochybení prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a podobne.

Výsledok interpretácie príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. považuje ústavný súd za logický a dostatočný, majúci základ v aplikovanej právnej úprave a v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľa.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (obdobne III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi rozhodnutiami všeobecných súdov, námietkami sťažovateľa a právami

sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľ namietal tiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu. Pretože ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť v zásade porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05). V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011